

II. — — Nař. rozhodnutí bylo vydáno již za účinnosti zák. z 22. března 1920 č. 210 Sb. Tento zákon upravuje také právní poměry úředníků a zřízenců u župních a služnovských úřadů na Slovensku a zejména také oněch z nich, kteří byli ustanoveni ještě za bývalé uherské vlády před 28. říjnem 1918.

Cit. zákon stanoví pak v § 8, odst. 1, že úředníci býv. uherské vlády, kteří byli po složení slibu v ě r n o s t i republice ěsl. u úřadů župních a služnovských ponechání a podali sice včas žádost za přijetí do služeb státu ěsl. (§ 6 téhož zák.), ale nebyli ustanoveni ve službách tohoto státu, budou dáni na odpočinek a bude jim poskytnuto zaopatřovací požitky, pokud by na ně měli nárok podle platných zákonů uherských.

Z doslovu tohoto ustanovení jde na jevo, že k předpokladům pro právní nárok úředníků býv. komitátní správy na Slovensku, kteří byli ustanoveni ještě za bývalé uherské vlády před 28. říjnem 1918, na pensijní požitky náleží právě také okolnost, že úředníci ti složili slib v ě r n o s t i republice ěsl. (§ 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb.) a že byli po složení slibu v dosavadních úřadech ponechání.

V daném případě jest nesporno, že st-l byl župním fiskálem býv. župy nitranské — tedy úředníkem býv. komitátní správy na Slovensku — a že byl ustanoven ještě za bývalé uherské vlády před 28. říjnem 1918. Dále jest však také nesporno, že st-l vůbec nesložil slib věrnosti republice ěsl. Nebyl tedy v daném případě u st-le vůbec splněn svrchu zmíněný předpoklad, jež cit. zákon stanoví pro právní nárok úředníků zmíněné kategorie na pensijní požitky. Ale pak nepříslušel st-li vůbec právní nárok na pensijní požitky. Žal. úřad nebyl tedy vůbec povinen přiznati st-li pensijní požitky.

Neměl-li však st-l vůbec právního nároku na pensijní požitky, pak nemůže důvodně tvrditi, že byl poškozen v nějakém svém subjektivním právu (§ 2 zák. o ss) tím, že žal. úřad nař. rozhodnutím přiznal mu pensijní požitky, na něž st-l neměl vůbec právního nároku, již dnem 1. července 1919, ani tím, že žal. úřad při stanovení výše pensijních požitků nehleděl k době od 30. června 1919 do 30. dubna 1921. — — —

Z těchto příčin bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3762.

V ý m ě n a p o l s k ý c h m a r e k: I. K přiznání výměny polských marek za koruny ěsl. podle § 11 opatření Stálého výboru č. 583/20 vyžaduje se, aby žadatel měl státní příslušnost ěsl. a nestačí k tomu, že pro ěsl. stát. občanství optoval. — II. Berní správa může již povolenou výměnu takovou odvolati, zjistí-li dodatečně, že žadatel není ěsl. stát. občanem.

(Nález ze dne 18. června 1924 č. 10.782.)

V ě c: Bedřich K. v Českém Těšíně (adv. Dr. Wohřízek z Č. Těšina) proti berní správě v Českém Těšíně o výměnu polských marek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-I, který se dne 23. srpna 1921 přihlásil na základě opčního prohlášení u osp-é v Čes. Těšíně z téhož dne ke stálému pobytu v Čes. Těšíně, žádal u berní správy tamtéž za výměnu 848.000 pol. marek, získaných prodejem movitých věcí. Berní správa povolila výměnu tu za čsl. koruny v poměru 1 : 3 rozhodnutím z 20. září 1921, avšak později, když zjistila, že min. vnitřní zamítlo opční přihlášku st-lovu výnosem z 3. ledna 1923, ježto st-li opční právo nepřisluší, odvolala nař. rozhodnutím své původní rozhodnutí a původní žádost za výměnu pol. marek vzhledem k zamítnutí opční přihlášky pro nedostatek zákonných předpokladů zamítla, vyzvavši st-le, aby vrátil částku 282.666 K 67 h výměnou získanou proti vrácení 848.000 pol. marek do 14 dnů u berního úřadu v Čes. Těšíně.

K tomuto novému rozhodnutí připojena byla doložka, že další právní prostředek v pořadí instančním není přípustný.

Stížnost do tohoto rozhodnutí shledal nss bezdůvodnou. — — —

Stížnost vidí nezákonnost v nesprávném posouzení § 11 opatř. Stál. výb. z 8. října 1920 č. 583 Sb., dle něhož prý mají právo na výměnu polských marek optanti, kteří do české části Těšínska přesídlili. Stížnost tvrdí, že berní správa při původním svém rozhodnutí přezkoumala sama otázku, kdo jest optant a zda příslušelo st-li opční právo, a uvádí, že negativní stanovisko min. vnitřní nemohlo na původním rozhodnutí o výměně ničeho změnit.

Stížnost jest v tomto směru lichá. Podle cit. § 11 jest min. fin. zmocněn, aby určitým osobám tam vyjmenovaným, mezi nimi osobám, které opci n a b u d o u čsl. státního příslušenství a splní všechny podmínky tam uvedené, podle povahy případu a z volného uvážení povolil na žádost výhody cit. opatření. Dle posl. odst. tohoto § rozhoduje o žádostech berní správa, vyžádavši si příslušné zmocnění min. fin. a to konečně. Z toho plyne, že mohou býti berní správou povoleny výhody cit. opatření osobám, které opci n a b u d o u čsl. státního příslušenství, a že tudíž nestačí pouhá okolnost, že někdo optoval pro republiku čsl. V tomto případě žal. úřad, když se úředně dověděl, že opční přihláška st-lova byla konečným rozhodnutím min. vnitřní zamítnuta, odvolal původní své rozhodnutí a žádost za výměnu polských marek zamítl právě vzhledem k okolnosti té, že opční přihláška st-lova byla zamítnuta. Žal. úřad byl dle toho oprávněn původní své mylné rozhodnutí odvolati a nař. rozhodnutí vydati, když zjistil, že podmínka státního občanství nutná dle § 11 cit. zákona v konkrétním případě nebyla prokázána. — — —

Z těchto příčin bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3763.

Státní občanství. — U čitlstvo: * I. Učitel (učitelka) městské školy občanské na Slovensku (§ 1 zák. čl. XXVII : 1907) není státním úředníkem a nenabývá proto státního občanství čsl. podle § 1 č. 4. úst. zák. č. 236/1920. — II. Tohoto stát. občanství nenabývá také složením slibu podle § 2 zák. č. 64/1918 a podle zák. č. 103/20.

(Nález ze dne 18. června 1924 č. 10.914).

Prejudikatura: Boh. 2058 a 3306 adm.